ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 3ης Μαΐου 2018*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία κήρυξης ακυρότητας – Τρισδιάστατο σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Σχήμα τμήματος πρόθεσης ισχίου – Εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που απεικονίζει τμήμα πρόθεσης ισχίου – Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης συνιστάμενο σε απόχρωση του ροζ – Ανάκληση των αιτήσεων κήρυξης ακυρότητας και περάτωση των διαδικασιών κήρυξης ακυρότητας – Προσφυγή του δικαιούχου του σήματος με αίτημα την ακύρωση των αποφάσεων περάτωσης – Απαράδεκτο της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών – Άρθρο 59 του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 [νυν άρθρο 67 του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001]»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-193/17, T-194/17 και T-195/17,

CeramTec GmbH, με έδρα το Plochingen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους A. Renck και E. Nicolás Gómez, στη συνέχεια δε από τον A. Renck, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον D. Hanf,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

C5 Medical Werks, με έδρα το Grand Junction, Κολοράντο (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από τον S. Naumann, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγές ασκηθείσες κατά των αποφάσεων του τέταρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 15ης Φεβρουαρίου 2017 (υποθέσεις R 929/2016-4, R 928/2016-4 και R 930/2016-4), σχετικά με διαδικασίες κήρυξης ακυρότητας μεταξύ των C5 Medical Werks και CeramTec,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. M. Collins, πρόεδρο, R. Barents και J. Passer (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: I. Dragan, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη τα δικόγραφα των προσφυγών που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Μαρτίου 2017,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη τα υπομνήματα αντίκρουσης του EUIPO που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Ιουνίου 2017,

έχοντας υπόψη τα υπομνήματα αντίκρουσης της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Ιουνίου 2017,

έχοντας υπόψη την απόφαση του προέδρου του όγδοου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2017 περί συνεκδίκασης των υποθέσεων T-193/17 έως T-195/17 προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής απόφασης περατώνουσας τη δίκη,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 17ης Ιανουαρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η προσφεύγουσα, CeramTec GmbH, είναι δικαιούχος των ακόλουθων σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης:

– του τρισδιάστατου σήματος αριθ. 10214179 χρώματος Pantone ροζ 677 C:

– του εικονιστικού σήματος αριθ. 10214112 χρώματος Pantone ροζ 677 C:

– και του σήματος αριθ. 10214195 που συνίσταται στο χρώμα Pantone ροζ 677 C:

.

2 Τα σήματα αυτά καταχωρίσθηκαν, αντιστοίχως, στις 20 Ιουνίου, στις 12 Απριλίου και στις 26 Μαρτίου 2013 από το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) βάσει του διακριτικού χαρακτήρα που είχαν αποκτήσει λόγω της χρήσης τους ως σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τα προϊόντα τα οποία εμπίπτουν στην κλάση 10 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη

διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και τα οποία αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Κεραμικά μέρη για εμφυτεύματα για την οστεοσύνθεση, την αρθροπλαστική επιφανείας, για αποστατικά τμήματα για οστά· κεφαλές άρθρωσης ισχίου, κοτύλη άρθρωσης ισχίου και μέρη άρθρωσης του γονάτου· στο σύνολό τους τα προαναφερόμενα είδη προοριζόμενα προς πώληση σε κατασκευαστές εμφυτευμάτων».

3 Στις 31 Ιανουαρίου 2014, η παρεμβαίνουσα, C5 Medical Werks, υπέβαλε ενώπιον του EUIPO, δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)], αιτήσεις κήρυξης της ακυρότητας των σημάτων της προσφεύγουσας (στο εξής: επίμαχα σήματα). Οι αιτήσεις αυτές στηρίζονταν στους λόγους που εκτίθενται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία α′ έως ε′, του κανονισμού 207/2009 [νυν άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία α′ έως ε′, του κανονισμού 2017/1001], σε συνδυασμό με το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού [νυν άρθρο 59, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2017/1001], καθώς και στον περί κακής πίστης λόγο, κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 [νυν άρθρο 59, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 2017/1001].

4 Η παρεμβαίνουσα υπέβαλε τις αιτήσεις της για την κήρυξη ακυρότητας ως απάντηση σε δύο αγωγές παραποίησης/απομίμησης τις οποίες είχε ασκήσει η προσφεύγουσα βάσει των επίμαχων σημάτων, στις 11 και στις 13 Δεκεμβρίου 2013 αντιστοίχως, ενώπιον του Landgericht Stuttgart (περιφερειακού δικαστηρίου Στουτγάρδης, Γερμανία) και του tribunal de grande instance de Paris (πρωτοδικείου Παρισιού, Γαλλία).

5 Στις 7 Απριλίου 2016, η παρεμβαίνουσα ενημέρωσε το EUIPO ότι, στις 15 Φεβρουαρίου 2016, είχε ασκήσει, ως απάντηση στην αγωγή παραποίησης/απομίμησης ενώπιον του tribunal de grande instance de Paris (πρωτοδικείου Παρισιού), ανταγωγές για την κήρυξη της ακυρότητας των επίμαχων σημάτων και ότι ανακαλούσε τις αιτήσεις της για την κήρυξη ακυρότητας ενώπιον του EUIPO, με την επιφύλαξη τυχόν μεταγενέστερης ένδικης διαδικασίας.

6 Στις 21 Απριλίου 2016, το τμήμα ακυρώσεων περάτωσε τις υποθέσεις και υποχρέωσε την παρεμβαίνουσα να καταβάλει τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διαδικασίας κήρυξης ακυρότητας.

7 Στις 19 Μαΐου 2016, η προσφεύγουσα άσκησε τρεις προσφυγές κατά των αποφάσεων του τμήματος ακυρώσεων περί περάτωσης των υποθέσεων, υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι η περάτωση των διαδικασιών κατόπιν της ανάκλησης στην οποία είχε προβεί η παρεμβαίνουσα απαιτούσε τη συγκατάθεση της προσφεύγουσας, ότι η ανάκληση είχε πραγματοποιηθεί σε προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας και ότι είχε στερηθεί της δυνατότητας να επιτύχει θετική απόφαση επί του κύρους των επίμαχων σημάτων. Επιπλέον, η ανάκληση αυτή συνιστούσε καταστρατήγηση διαδικασίας.

8 Με τρεις αποφάσεις που εξέδωσε στις 15 Φεβρουαρίου 2017 στις υποθέσεις R 929/2016-4, R 928/2016-4 και R 930/2016-4 αντιστοίχως (στο εξής: προσβαλλόμενες αποφάσεις), το τέταρτο τμήμα προσφυγών απέρριψε τις προσφυγές της προσφεύγουσας ως απαράδεκτες, κρίνοντας ότι οι αποφάσεις του τμήματος ακυρώσεων της 21ης Απριλίου 2016 δικαίωναν την προσφεύγουσα.

9 Κατ’ ουσίαν, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι οι αποφάσεις του τμήματος ακυρώσεων της 21ης Απριλίου 2016 δεν είχαν καμία αρνητική συνέπεια για την κατάσταση των επίμαχων σημάτων και δεν συνιστούσαν «απ[ο]φ[ά]σ[εις] που δεν δικαιών[ουν] διάδικο», καθόσον τα σήματα παρέμεναν καταχωρισμένα στο μητρώο του EUIPO και η παρεμβαίνουσα είχε υποχρεωθεί να καταβάλει τα έξοδα της προσφεύγουσας.

10 Το τμήμα προσφυγών έκρινε, εξάλλου, ότι η ανάκληση είχε ζητηθεί τηρουμένων των δικονομικών κανόνων και είχε ως αποτέλεσμα να καταστούν άνευ αντικειμένου οι αιτήσεις κήρυξης ακυρότητας. Επιπλέον, το άρθρο 56, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001) δεν επιτρέπει στον δικαιούχο σήματος να ζητήσει θετική δήλωση περί του κύρους του σήματός του.

11 Επιπροσθέτως, καμία διάταξη του κανονισμού 207/2009 ή του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1) [καταργηθέντος με τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό (ΕΕ) 2017/1430 της Επιτροπής, της 18ης Μαΐου 2017, για τη συμπλήρωση του κανονισμού 207/2009 και για την κατάργηση των κανονισμών 2868/95 και (ΕΚ) 216/96 (ΕΕ 2017, L 205, σ. 1)], δεν στηρίζει την άποψη ότι η εκ μέρους του έτερου διαδίκου ανάκληση απαιτεί τη συγκατάθεση του δικαιούχου του επίμαχου σήματος. Τα αντίθετα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αντλούνται, αφενός, από τη θεωρία περί συνέχισης της διαδικασίας κήρυξης ακυρότητας κατόπιν παραίτησης από το επίμαχο σήμα και, αφετέρου, από την εφαρμογή των αρχών του δικονομικού δικαίου που είναι γενικώς αναγνωρισμένες στα κράτη μέλη, αρχών για τις οποίες γίνεται λόγος στο άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 107 του κανονισμού 2017/1001), αφορούν διαφορετικές και, ως εκ τούτου, μη συγκρίσιμες καταστάσεις.

12 Τέλος, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η υποβολή, από την παρεμβαίνουσα, των αιτήσεων κήρυξης ακυρότητας δεν μπορούσε να είναι καταχρηστική, αφ' ης στιγμής οι αιτήσεις αυτές είχαν προηγηθεί χρονικά, και ότι ήταν ακόμη μικρότερη η πιθανότητα να ενέχει καταχρηστικό χαρακτήρα η ανάκλησή τους σε μεταγενέστερο στάδιο. Κατά το τμήμα προσφυγών, το ενδεχόμενο «μειονέκτημα» που συνδεόταν με το ποσό των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα καλυπτόταν από το άρθρο 85, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 109, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001).

Αιτήματα των διαδίκων

13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις·

– να καταδικάσει το EUIPO ή την παρεμβαίνουσα, σε περίπτωση παρέμβασής της, στα δικαστικά έξοδα.

14 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει τις προσφυγές·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα του EUIPO.

15 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει τις προσφυγές·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα της παρεμβαίνουσας·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικά της δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

16 Προς στήριξη των προσφυγών της, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακύρωσης αντλούμενους από παράβαση των άρθρων 59 και 75 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρα 67 και 94 του κανονισμού 2017/1001), αφενός, και των άρθρων 75 και 83 του κανονισμού 207/2009, αφετέρου.

Επί του πρώτου λόγου ακύρωσης, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση των άρθρων 59 και 75 του κανονισμού 207/2009

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, με το οποίο προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας της απόφασης που δεν δικαιώνει διάδικο

17 Ο πρώτος λόγος ακύρωσης διαιρείται σε δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια της απόφασης που δεν δικαιώνει διάδικο. Υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη τις αρνητικές συνέπειες που συνεπάγεται η απουσία τελεσίδικης απόφασης επί της ουσίας, απόφασης η οποία, έχουσα ισχύ δεδικασμένου, θα εμπόδιζε την υποβολή νέας αίτησης κήρυξης ακυρότητας σύμφωνα με το άρθρο 56, παράγραφος 3, και το άρθρο 100, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 63, παράγραφος 3, και άρθρο 128, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001). Επομένως, η προσφεύγουσα στερήθηκε του συμφέροντος προς συνέχιση της διαδικασίας ενώπιον του EUIPO και της ασφάλειας δικαίου βάσει της οποίας η παρεμβαίνουσα θα εμποδιζόταν να ασκήσει πανομοιότυπο ένδικο βοήθημα ενώπιον του tribunal de grande instance de Paris (πρωτοδικείου Παρισιού).

18 Συναφώς, η προσφεύγουσα επικαλείται, μεταξύ άλλων, την απόφαση της 24ης Μαρτίου 2011, Ferrero κατά ΓΕΕΑ (C-552/09 P, EU:C:2011:177, σκέψεις 39 έως 44), με την οποία το Δικαστήριο δέχθηκε ότι οι αρνητικές συνέπειες που συνεπάγεται η απουσία τελεσίδικης απόφασης επί της ουσίας, κατόπιν παραίτησης από σήμα, ήταν κρίσιμες για την εκτίμηση του συμφέροντος του προσφεύγοντος προς συνέχιση της διαδικασίας.

19 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

20 Κατά το άρθρο 59, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 207/2009, «[κ]άθε διάδικος σε διαδικασία για την οποία εκδόθηκε απόφαση, μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά το μέρος που η απόφαση αυτή δεν τον δικαιώνει».

21 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, όταν μια απόφαση δικαιώνει διάδικο, ο τελευταίος δεν μπορεί παραδεκτώς να ασκήσει προσφυγή κατά της εν λόγω απόφασης ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

22 Εξάλλου, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι ο προσφεύγων πρέπει να έχει συμφέρον από την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης [αποφάσεις της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-480/93 και T-483/93, EU:T:1995:162, σκέψη 59, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2004, Metro-Goldwyn-Mayer Lion κατά ΓΕΕΑ – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, EU:T:2004:268, σκέψη 44]. Τέτοιο συμφέρον υφίσταται μόνο εφόσον η ακύρωση της πράξης αυτής είναι ικανή από μόνη της να έχει έννομες συνέπειες (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 24ης Ιουνίου 1986, AKZO Chemie και AKZO Chemie UK κατά Επιτροπής, 53/85, EU:C:1986:256, σκέψη 21).

23 Με τα σημεία 12 και 14 των προσβαλλόμενων αποφάσεων, το τμήμα προσφυγών εκτίμησε, ορθώς, ότι οι αποφάσεις με τις οποίες το τμήμα ακυρώσεων είχε περατώσει τις διαδικασίες κήρυξης ακυρότητας δεν είχαν προκαλέσει βλάβη στην προσφεύγουσα, καθόσον τα επίμαχα σήματα παρέμεναν

καταχωρισμένα στο μητρώο του EUIPO. Ορθώς επίσης έκρινε το τμήμα προσφυγών ότι, λόγω της ανάκλησης των αιτήσεων κήρυξης ακυρότητας, οι υποθέσεις είχαν καταστεί άνευ αντικειμένου και ότι, ως εκ τούτου, δεν ήταν πλέον αναγκαίο να απορριφθούν κατά τρόπο ρητό οι αιτήσεις αυτές.

24 Εντούτοις, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν έλαβε υπόψη «άλλες αρνητικές συνέπειες» που συνεπάγεται κατ' ανάγκη η περάτωση των διαδικασιών. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι αποκόμισε λιγότερα σε σχέση με τα όσα ζητούσε με τα αιτήματά της, καθώς μόνο η τελεσίδικη απόφαση επί της ουσίας θα μπορούσε να εμποδίσει την υποβολή δεύτερης αίτησης κήρυξης ακυρότητας από τον ίδιο διάδικο κατά του ίδιου σήματος βάσει των ίδιων λόγων ενώπιον του tribunal de grande instance de Paris (πρωτοδικείου Παρισιού).

25 Η προσφεύγουσα στηρίζει τη συλλογιστική της στη θεωρία της συνέχισης της διαδικασίας κήρυξης ακυρότητας κατόπιν παραίτησης από το επίμαχο σήμα, όπως η θεωρία αυτή προκύπτει από την απόφαση της 24ης Μαρτίου 2011, Ferrero κατά ΓΕΕΑ (C-552/09 P, EU:C:2011:177, σκέψεις 39 έως 44).

26 Ωστόσο, η νομολογία αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω, όπως ορθώς διαπίστωσε το τμήμα προσφυγών με το σημείο 19 των προσβαλλόμενων αποφάσεων.

27 Πράγματι, αντιθέτως προς τις υπό κρίση υποθέσεις, η απόφαση της 24ης Μαρτίου 2011, Ferrero κατά ΓΕΕΑ (C-552/09 P, EU:C:2011:177), αφορούσε τη δικονομική θέση του αιτούντος την κήρυξη ακυρότητας, και όχι εκείνη του δικαιούχου του επίμαχου σήματος. Όπως ορθώς διαπίστωσε το EUIPO, στην υπόθεση αυτή είχε χωρήσει απόσυρση του επίμαχου σήματος, και όχι ανάκληση της αίτησης κήρυξης ακυρότητας.

28 Επιπλέον, παρατηρείται ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 24ης Μαρτίου 2011, Ferrero κατά ΓΕΕΑ (C-552/09 P, EU:C:2011:177), η παραίτηση από το επίμαχο σήμα δεν ήταν, αυτή καθεαυτήν, ικανή να καταστήσει άνευ αντικειμένου την προσφυγή που είχε ασκήσει η προσφεύγουσα και ότι η τελευταία εξακολουθούσε να έχει συμφέρον προς ακύρωση τόσο της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης όσο και της επίδικης απόφασης, δεδομένου ότι τα αποτελέσματα της παραίτησης και εκείνα της κήρυξης ακυρότητας δεν ταυτίζονται. Πράγματι, ενώ το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης από το οποίο χώρησε παραίτηση παύει να παράγει τα αποτελέσματά του μόνο μετά την καταχώριση της παραίτησης αυτής, σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που κηρύχθηκε άκυρο θεωρείται ότι ουδέποτε παρήγαγε αποτελέσματα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 54, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1) (μετέπειτα άρθρο 55, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, νυν άρθρο 62, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001). Επομένως, η προσφυγή ήταν ικανή να προσπορίσει όφελος στην προσφεύγουσα (απόφαση της 24ης Μαρτίου 2011, Ferrero κατά ΓΕΕΑ, C-552/09 P, EU:C:2011:177, σκέψεις 42 έως 44).

29 Εν προκειμένω, εάν, όπως επιθυμούσε η προσφεύγουσα, είχαν απορριφθεί οι αιτήσεις κήρυξης ακυρότητας, δεν θα επερχόταν καμία έννομη συνέπεια για την κατάσταση των επίμαχων σημάτων, δεδομένου ότι τα σήματα αυτά παρέμεναν καταχωρισμένα στο μητρώο του EUIPO, τούτο δε από της ημερομηνίας καταχώρισής τους.

30 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα ερμηνεύει εσφαλμένως την απόφαση της 24ης Μαρτίου 2011, Ferrero κατά ΓΕΕΑ (C-552/09 P, EU:C:2011:177), καθόσον υποστηρίζει ότι το Δικαστήριο έκρινε, στην υπόθεση αυτή, ότι οι «άλλες αρνητικές συνέπειες» που συνεπάγεται η απουσία τελεσίδικης απόφασης επί της ουσίας ήταν κρίσιμες για την εκτίμηση του συμφέροντος προς συνέχιση της διαδικασίας. Πράγματι, το Δικαστήριο απλώς διαπίστωσε, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 28 ανωτέρω, ότι ένα σήμα που κηρύχθηκε άκυρο θεωρείται ότι ουδέποτε παρήγαγε αποτελέσματα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 54, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, με όλες τις έννομες συνέπειες που συνεπάγεται μια τέτοια ακυρότητα.

31 Κατά τα λοιπά, η συλλογιστική της προσφεύγουσας περί ύπαρξης συμφέροντός της προς συνέχιση των διαδικασιών κήρυξης ακυρότητας λόγω των παράλληλων διαδικασιών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων προσκρούει στην πάγια νομολογία κατά την οποία το έννομο συμφέρον προς ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης πρέπει να είναι γεγενημένο και ενεστώς (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, NBV και NVB κατά Επιτροπής, T-138/89, EU:T:1992:95, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία) και εκτιμάται κατά την ημερομηνία άσκησης της προσφυγής (αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 1963, Forges de Clabecq κατά Ανωτάτης Αρχής, 14/63, EU:C:1963:60, σ. 748, και της 25ης Μαρτίου 2015, Ευρωπαϊκή Δυναμική κατά EASA, T-297/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:184, σκέψη 41). Εάν το συμφέρον που επικαλείται ο προσφεύγων αφορά μελλοντική νομική κατάσταση, πρέπει να αποδείξει ότι είναι ήδη βέβαιη η προσβολή της μελλοντικής αυτής κατάστασης. Επομένως, ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί μελλοντικές και αβέβαιες καταστάσεις για να δικαιολογήσει το συμφέρον του προς ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, NBV και NVB κατά Επιτροπής, T-138/89, EU:T:1992:95, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

32 Πράγματι, η ακύρωση των αποφάσεων του τμήματος ακυρώσεων της 21ης Απριλίου 2016 δεν θα είχε κατ' ανάγκη ως αποτέλεσμα την έκδοση ευνοϊκής απόφασης επί της ουσίας όσον αφορά το κύρος των επίμαχων σημάτων, ως εκ τούτου δε το συμφέρον που επικαλείται η προσφεύγουσα αφορά μελλοντική και αβέβαιη νομική κατάσταση.

33 Υπό το ίδιο πρίσμα, όπως ορθώς επισήμανε το τμήμα προσφυγών με το σημείο 15 των προσβαλλόμενων αποφάσεων, το ζήτημα αν η απόφαση δεν δικαιώνει την προσφεύγουσα πρέπει να εκτιμηθεί σε σχέση με την παρούσα διαδικασία, και όχι σε σύγκριση ή σε συνδυασμό με άλλες διαδικασίες. Συνεπώς, επικυρώνεται η συλλογιστική του τμήματος προσφυγών κατά την οποία η ύπαρξη άλλων διαδικασιών ενώπιον των δικαστηρίων που επιλαμβάνονται υποθέσεων σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν ασκεί επιρροή στις προϋποθέσεις του παραδεκτού των προσφυγών ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

34 Τέλος, παρέλκει η απάντηση στο επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η ανάκληση των αιτήσεων κήρυξης ακυρότητας δεν έχει ισχύ δεδικασμένου στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του tribunal de grande instance de Paris (πρωτοδικείου Παρισιού). Πράγματι, όπως επισήμανε το EUIPO, οι παρατηρήσεις του τμήματος προσφυγών ως προς την περί δεδικασμένου θεωρία προβλήθηκαν επαλλήλως και δεν ασκούν επιρροή στη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης.

35 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, διαπιστώνεται ότι το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι οι αποφάσεις του τμήματος ακυρώσεων δικαίωναν την προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 59 του κανονισμού 207/2009.

36 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο πρώτος λόγος ακύρωσης κατά το πρώτο σκέλος του.

Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης, με το οποίο προβάλλεται ανεπαρκής αιτιολογία

37 Με το σημείο 54 των δικογράφων των προσφυγών, η προσφεύγουσα διερωτάται αν το τμήμα προσφυγών παρέπεμπε πράγματι στην προϋπόθεση του παραδεκτού του άρθρου 59 του κανονισμού 207/2009, το οποίο χρησιμοποιεί την έννοια «adversely affected» (που δεν δικαιώνει διάδικο), ενώ έκανε επανειλημμένη χρήση της έκφρασης «negatively affected» (θίγεται).

38 Επιπλέον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν εκτίμησε κατά τρόπο ικανοποιητικό τα επιχειρήματα περί των αρνητικών συνεπειών που συνεπάγεται η απουσία τελεσίδικων αποφάσεων επί της ουσίας.

39 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα αυτά.

40 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009 προβλέπει την υποχρέωση του EUIPO να αιτιολογεί τις αποφάσεις του. Κατά τη νομολογία, η εν λόγω υποχρέωση αιτιολόγησης έχει το ίδιο περιεχόμενο με εκείνο της υποχρέωσης που απορρέει από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, κατά την οποία η συλλογιστική του συντάκτη της πράξης πρέπει να προκύπτει με τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, έχει δε διττό σκοπό, δηλαδή παρέχει τη δυνατότητα, αφενός, στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο προκειμένου να προασπίζουν τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, στον δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης να ασκεί τον έλεγχο νομιμότητας της απόφασης [βλ. αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, Storck κατά ΓΕΕΑ, C-96/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:537, σκέψη 86 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 2ας Απριλίου 2009, Zuffa κατά ΓΕΕΑ (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP), T-118/06, EU:T:2009:100, σκέψη 19 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

41 Τέτοια περίπτωση συνέτρεχε εν προκειμένω. Πράγματι, από τα σημεία 12 έως 16 των προσβαλλόμενων αποφάσεων καθώς και από τον τίτλο «Appellant not adversely affected» των σκέψεων αυτών προκύπτει ότι η έκφραση «negatively affected» χρησιμοποιήθηκε από το τμήμα προσφυγών για να εξηγήσει την έννοια της απόφασης που δεν δικαιώνει διάδικο. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ήταν σε θέση να αναπτύξει τη συλλογιστική της ως προς την έννοια αυτή, ιδίως δε στο μέρος Α των δικογράφων των προσφυγών της, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κατανόησε, ως εκ τούτου, τους λόγους που εξέθεσε συναφώς το τμήμα προσφυγών με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.

42 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προσάψει στο τμήμα προσφυγών ότι αιτιολόγησε ανεπαρκώς τις προσβαλλόμενες αποφάσεις όσον αφορά τις έννομες συνέπειες που απορρέουν από την απουσία τελεσίδικης απόφασης επί της ουσίας, αφ' ης στιγμής η θεωρία της συνέχισης της διαδικασίας κήρυξης ακυρότητας κατόπιν παραίτησης από το επίμαχο σήμα, όπως η θεωρία αυτή προκύπτει από τη νομολογία (απόφαση της 24ης Μαρτίου 2011, Ferrero κατά ΓΕΕΑ, C-552/09 P, EU:C:2011:177), δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

43 Επομένως, η αιτιολογία του τμήματος προσφυγών επέτρεψε στην προσφεύγουσα να κατανοήσει τους λόγους επί των οποίων στηρίχθηκαν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις και στο Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του ως προς το βάσιμο της σχετικής εκτίμησης του τμήματος προσφυγών.

44 Συνεπώς, πρέπει επίσης να απορριφθεί ο πρώτος λόγος ακύρωσης κατά το δεύτερο σκέλος του και, ως εκ τούτου, ο πρώτος λόγος ακύρωσης στο σύνολό του.

Επί του δεύτερου λόγου ακύρωσης, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση των άρθρων 75 και 83 του κανονισμού 207/2009

Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακύρωσης, με το οποίο προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας των αρχών του δικονομικού δικαίου που είναι γενικώς αναγνωρισμένες στα κράτη μέλη

45 Ο δεύτερος λόγος ακύρωσης διαιρείται σε δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών ερμήνευσε εσφαλμένως την κατ' άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009 έννοια «αρχές του δικονομικού δικαίου».

46 Η προσφεύγουσα ερείδεται στο άρθρο αυτό για να υποστηρίξει ότι, καθόσον ο κανονισμός 207/2009 δεν περιέχει διατάξεις σχετικές με τη μονομερή ανάκληση αίτησης κήρυξης ακυρότητας, πρέπει να εφαρμοστεί αρχή γενικώς αναγνωρισμένη στα κράτη μέλη, βάσει της οποίας δεν είναι δυνατός ο τερματισμός της διαδικασίας που αφορά αίτηση κήρυξης ακυρότητας χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου του επίμαχου σήματος, ανεξαρτήτως του σταδίου της διαδικασίας.

47 Κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών κακώς απέκλεισε την εφαρμογή του άρθρου 83 του κανονισμού 207/2009 για τον λόγο και μόνο ότι σε ορισμένα κράτη μέλη της Ένωσης δεν προβλεπόταν η διαδικασία κήρυξης ακυρότητας ενώπιον των εθνικών γραφείων σημάτων και ότι οι εφαρμοστέες επί των ένδικων διαδικασιών αρχές δεν μπορούσαν να εφαρμοστούν επί των διαδικασιών ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

48 Εν πάση περιπτώσει, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η συναίνεση του δικαιούχου του επίμαχου σήματος απαιτείται πάντοτε όταν η ανάκληση πραγματοποιείται σε προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας, τούτο δε προκειμένου να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να χρησιμοποιηθεί η περάτωση της διαδικασίας κατά τρόπο καταχρηστικό από τον ανακαλούντα διάδικο.

49 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

50 Το άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009 προβλέπει ότι, οσάκις δεν υπάρχει δικονομική διάταξη στον εν λόγω κανονισμό, τον εκτελεστικό κανονισμό, τον κανονισμό για τα τέλη ή τον κανονισμό διαδικασίας των τμημάτων προσφυγών, το EUIPO λαμβάνει υπόψη τις σχετικές αρχές που γίνονται γενικά δεκτές στα κράτη μέλη. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται μόνο σε περίπτωση κενού ή ασάφειας των δικονομικών διατάξεων [αποφάσεις της 3ης Δεκεμβρίου 2009, Iranian Tobacco κατά ΓΕΕΑ – Ad Bulgartabac (Bahman), T-223/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2009:481, σκέψη 26, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, Travel Service κατά ΓΕΕΑ – Eurowings Luftverkehrs (smartWings), T-72/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:395, σκέψη 76].

51 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, υπάρχουν δικονομικές διατάξεις σχετικές με το ζήτημα αυτό. Πράγματι, ορθώς το τμήμα προσφυγών μνημονεύει ρητώς, στο σημείο 18 των προσβαλλόμενων αποφάσεων, το άρθρο 85, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, το οποίο ρυθμίζει κατά τρόπο σαφή τις συνέπειες της ανάκλησης αίτησης κήρυξης ακυρότητας. Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι ο διάδικος που τερματίζει μια διαδικασία ανακαλώντας την αίτηση κήρυξης ακυρότητας βαρύνεται με τα τέλη καθώς και τα έξοδα στα οποία έχει υποβληθεί ο άλλος διάδικος. Όπως ορθώς επισήμανε το EUIPO, η ratio της διάταξης αυτής δεν μπορεί παρά να συνίσταται στη βούληση του νομοθέτη να προσδώσει μονομερή χαρακτήρα στην ανάκληση αίτησης κήρυξης ακυρότητας.

52 Εξάλλου, η απόφαση 2009-1, της 16ης Ιουνίου 2009, του προεδρείου των τμημάτων προσφυγών περί οδηγιών προς τους διαδίκους διαδικασιών ενώπιον των τμημάτων προσφυγών δεν θέτει κανένα όριο για την ανάκληση αίτησης κήρυξης ακυρότητας, αλλά απλώς ορίζει στο κεφάλαιο ΙΙ «Παραδεκτό της προσφυγής», τμήμα 1 «Ανάκληση», σημείο 3, ότι οι διάδικοι μπορούν να ανακαλέσουν την «αίτηση ακύρωσης» που έχουν υποβάλει.

53 Οι οδηγίες αυτές, μολονότι δεν μνημονεύονται ρητώς στο άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009, θεσπίστηκαν δυνάμει του κανονισμού διαδικασίας των τμημάτων προσφυγών, για τον οποίο γίνεται λόγος στο άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009. Επιπλέον, η νομολογία του Δικαστηρίου αναφέρεται στις οδηγίες προς τους διαδίκους στο πλαίσιο διαφοράς περί σημάτων κατά τον ίδιο τρόπο κατά τον οποίο αναφέρεται στον κανονισμό 207/2009 και στον εκτελεστικό του κανονισμό (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 2014, Fercal κατά ΓΕΕΑ, C-324/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:60, σκέψη 11).

54 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται, ενώπιον του τμήματος προσφυγών, διάφορες εθνικές διατάξεις σχετικές με την ανάκληση αίτησης κήρυξης ακυρότητας και, συγχρόνως, να μη λαμβάνει υπόψη τις οδηγίες προς τους διαδίκους, τις οποίες οι τελευταίοι καλούνται να «ακολουθούν επιμελώς προκειμένου να εξασφαλίζεται η ομαλή διεξαγωγή της διαδικασίας», σύμφωνα με το σημείο 2 των εν λόγω οδηγιών.

55 Τέλος, το σημείο 7.3.2, υπό τον τίτλο Δ «Ακύρωση», τμήμα 1 «Ζητήματα διαδικασίας», των κατευθυντήριων γραμμών για την εξέταση των σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορίζει ρητώς ότι ο αιτών την ακύρωση μπορεί να ανακαλέσει την αίτησή του σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας και ότι το EUIPO ενημερώνει τον δικαιούχο του σήματος για την ανάκληση, τερματίζει τη διαδικασία και εκδίδει απόφαση σχετική με τα έξοδα.

56 Βεβαίως, μολονότι οι κατευθυντήριες αυτές γραμμές δεν συνιστούν νομικές πράξεις με δεσμευτική ισχύ, γεγονός παραμένει ότι η απόφαση EX-16-7 του εκτελεστικού διευθυντή του EUIPO, της 1ης Φεβρουαρίου 2017, περί της έκδοσης των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών εκδόθηκε επίσης δυνάμει του κανονισμού 207/2009, συγκεκριμένα δε δυνάμει του άρθρου 128, παράγραφος 4, στοιχείο α′ [νυν άρθρο 157, παράγραφος 4, στοιχείο α′, του κανονισμού 2017/1001].

57 Επομένως, το ζήτημα που εγείρεται με την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας στην προκειμένη περίπτωση καλύπτεται από τις εφαρμοστέες δικονομικές διατάξεις και, ως εκ τούτου, το άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009 δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

58 Ακόμη και εάν υποτεθεί ότι εφαρμόζεται το άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009, είναι αμφίβολο αν οι «σχετικές αρχές που γίνονται γενικά δεκτές» μπορούν να συναχθούν από τις εθνικές διατάξεις και την εθνική νομολογία στον τομέα της πολιτικής δικονομίας, διευκρινιζομένου ότι τα τμήματα προσφυγών, παρά τα εχέγγυα ανεξαρτησίας των οποίων απολαύουν τόσο τα ίδια όσο και τα μέλη τους, εξακολουθούν να αποτελούν όργανα του EUIPO και όχι δικαιοδοτικά όργανα [απόφαση της 8ης Μαρτίου 2012, Arrieta D. Gross κατά ΓΕΕΑ – International Biocentric Foundation κ.λπ. (BIODANZA), T-298/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:113, σκέψη 105].

59 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η παρεμβαίνουσα ενήργησε κατά καταστρατήγηση διαδικασίας, καθόσον ανακάλεσε τις αιτήσεις της για την κήρυξη ακυρότητας σε προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας, αφότου είχε ασκήσει ανταγωγές ενώπιον του tribunal de grande instance de Paris (πρωτοδικείου Παρισιού), πρέπει να διατυπωθούν οι ακόλουθες παρατηρήσεις.

60 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, κατά το άρθρο 56, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009 [νυν άρθρο 63, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2017/1001], αίτηση κήρυξης ακυρότητας στηριζόμενη σε απόλυτο λόγο ακυρότητας δύναται να υποβληθεί χωρίς να απαιτείται να αποδειχθεί η ύπαρξη έννομου συμφέροντος του αιτούντος, δεδομένου ότι οι απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου αίτησης καταχώρισης σκοπούν στην προστασία του γενικού συμφέροντος επί του οποίου θεμελιώνονται. Αφ’ ης στιγμής το EUIPO πρέπει να προβεί στην εκτίμησή του αποκλειστικώς βάσει των γενικών συμφερόντων που υπηρετούν το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και το άρθρο 56, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009, το δυνητικό ή πραγματικό οικονομικό συμφέρον του αιτούντος την κήρυξη της ακυρότητας στερείται σημασίας και, επομένως, δεν τίθεται ζήτημα «καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος» εκ μέρους του αιτούντος την κήρυξη της ακυρότητας. Επομένως, το ζήτημα της κατάχρησης δικαιώματος στερείται σημασίας στο πλαίσιο διαδικασίας κήρυξης ακυρότητας βάσει του άρθρου 56, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009 (διάταξη της 19ης Ιουνίου 2014, Donaldson Filtration Deutschland κατά ultra air, C-450/13 P, EU:C:2014:2016, σκέψεις 39, 42 και 46).

61 Κατά μείζονα λόγο, η εκ μέρους της παρεμβαίνουσας ανάκληση των αιτήσεών της για την κήρυξη ακυρότητας δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απορρέουσα από πρόθεση «καταστρατήγησης του συστήματος», όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα.

62 Εν πάση περιπτώσει, η εκ μέρους της παρεμβαίνουσας ανάκληση των αιτήσεων κήρυξης ακυρότητας δεν επιφέρει καμία έννομη συνέπεια για την προσφεύγουσα, η οποία παραμένει δικαιούχος των επίμαχων σημάτων. Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αξιώσει ενισχυμένη προστασία των καταχωρισμένων σημάτων.

63 Τέλος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε, ούτε με τα υπομνήματά της ούτε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κάποιο πειστικό στοιχείο ικανό να αποδείξει την ύπαρξη κατάχρησης δικαιώματος εις βάρος της.

64 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί, ως αβάσιμος, ο δεύτερος λόγος ακύρωσης κατά το πρώτο σκέλος του.

Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου ακύρωσης, με το οποίο προβάλλεται ανεπαρκής συνεκτίμηση των εθνικών διατάξεων

65 Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακύρωσης, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι περιορίστηκε στην εξέταση των δικονομικών διατάξεων που ίσχυαν σε πέντε κράτη μέλη, χωρίς να αναφερθεί στα προσκομισθέντα από την προσφεύγουσα στοιχεία σχετικά με τα λοιπά κράτη μέλη, προκειμένου να διαπιστώσει ότι η αρχή κατά την οποία «αίτηση κήρυξης ακυρότητας» σήματος δεν μπορεί, υπό ορισμένες περιστάσεις, να ανακληθεί μονομερώς συνιστά αρχή του δικονομικού δικαίου γενικώς αναγνωρισμένη στα κράτη μέλη. Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών δεν διευκρίνισε τους λόγους για τους οποίους οι ένδικες διαδικασίες και οι διαδικασίες ενώπιον των γραφείων δεν είναι συγκρίσιμες.

66 Συνεπώς, κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών παρέλειψε να αιτιολογήσει ορθώς την απόφασή του, να αναλύσει το γράμμα και το πεδίο εφαρμογής των ισχυουσών στα διάφορα κράτη μέλη εθνικών διατάξεων και να ασκήσει την εξουσία ελέγχου που διέθετε.

67 Στο μέτρο κατά το οποίο το άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009 δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας περί ανεπαρκούς συνεκτίμησης των εθνικών διατάξεων είναι αλυσιτελή.

68 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακύρωσης και, ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος ακύρωσης εν όλω καθώς και το σύνολο των προσφυγών.

Επί των δικαστικών εξόδων

69 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

70 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα του EUIPO και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές.

2) Καταδικάζει την CeramTec GmbH στα δικαστικά έξοδά της καθώς και στα δικαστικά έξοδα του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) και της C5 Medical Werks.

Collins Barents Passer

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Μαΐου 2018.

(υπογραφές)